

Oktay – (Oktay Akbal'ın 'Batık Bir Gemi' Romanından)- Açık

Karakter Yazar kendi yaşamöyküsünü anlattığı eserinde oldukça kalabalık çevresinin betimlemesini yaparken karakterinin olaylar ve kişiliği karşısındaki duruşunu sergiler. Herkes için mutlak olan “değişim” Akbal için de geçerlidir. Kıskanç yapısı yazarı gençliğinde yoğun olarak etkiler, fakat zaman içinde olaylara ve yaşama karşı daha hoşgörülü olmayı öğrenmiştir. Kalabalık içinde mutlu olan yazar, yaşlandıkça yoğun çevreden usanmış, hatta bunu kendince bencillik olarak nitelendirmiştir. Bunda edebiyatta ünlenmesinden sonraki insanların kendisine olan yoğun ilgisinin de tesiri mevcuttur. O'nun için yalnız kalıp, düş aleminde eski tanıdıklarını yaşatmak, onlara bazen kurmaca öyküler yazmak önem kazanmıştır. Bu durum yazarda depresif bir kaçıştır. Akbal'ın hayatında değişime uğramayan gerçek, yazarın bir hayli çapkın olan karakteridir. Gençliğinden itibaren her daim çok sayıda sevgilisi olmuş, hatta kimi zaman birkaç sevgili aynı ana denk gelmiştir. Evli olduğunda da başka aşklardan kaçamayan yazar, fiziksel yakınlık içeren kısa birliktelikler de yaşamıştır.

Aktiviteler Akbal'ın çocukluğunda en çok hoşlandığı aktivite, her zaman hor görülen, evde dışlanan babaannesi Mahmure Hanım ile vakit geçirmektir. Akran olmadan çok yakın arkadaş olan babaanne ve torun ilişkisi, babaannenin anlattığı masallar, öykülerle zenginleşmiştir. Gençlik dönemlerinde ise arkadaşlarıyla İstanbul'da gezmekten, deniz ve tekne sefaları yapmaktan hoşlanır. Okumak ve yazmak, yazar için sadece mesleği değil, tutkudur. Kadınlarla zaman geçirmekten de oldukça hoşlanan yazar, yaşlandıkça yalnız kalıp düşleri ile başbaşa olmayı sevse de, kadınlara olan zaafından vaz geçmemiştir.

ÖRNEK ANILAR

Kıskanç Yazar ilgi duyduğu kadınlara, kendi sevgilisi olsun olmasın, daima kıskançlık duyar. Onların yanında kendisinden başka herhangi bir erkek olmasını hazmedemez. “Hem yalnız o akşam değil, başka akşamüstleri de bu vapurda seninle karşılaşmayı ummuştum. Ama olmamıştı bir türlü. O akşam beni görmem için uzağa çekildim, seni seyrettim. Güzel bacakların kalçaya kadar açıktaydı. Mini etek modası vardı o günlerde. Başka nasıl giyinecektin ki! Uzun boylu sarışın bir çocuk vardı karşında. Yanında da yine uzun boylu bir esmer. Öğrencilerin miydi bu onsekizlik delikanlılar? Bir kıskançlık duydum birden. Sanki senin sahibinmişim gibi! Oysa birkaç kez karşılaşmıştık. Bir keresinde elini tutmuştum, bırakmamıştım. Bir yakınlık var gibiydi aramızda. Saygılıydın. Tanınmış bir yazarla karşılaşmanın verdiği saygı.” Başka bir ilişkisinde ise yazar, kıskançlık duygusunun ağırlığıyla içe döner. “Hani bir gün, çok uzakta kalan bir akşamüstü, bir kıskançlık nöbetine tutulmuştum. Her şeyi yok etmek, yıkmak isteği vardı bu. Üç gün kaçtım senden. Anlayamıyordun.”

Hayalperest Yazar, daima hayaller kurar, düşleri yaşamının o kadar büyük bir parçasıdır ki, zaman zaman onları gerçeklerden ayırmanın zorluğunu yaşar. “Benimki bir çeşit aldatış. Kendimi, çevremi. Yazarlar sürekli bir şeyler yazmak zorundaymış gibi. Oysa bir haftadır tek satır yazmadım. Yazamıyorum. Hayaller, düşler öylesine birikmiş ki, hiçbirini birbirinden ayırt edemiyorum.” Akbal, bazı zamanlarda da olmasını istediği olayların düşlerinde detaylı betimlemesini yapar. “Magda dün gece düşümdedydi. Tek başına gelmiş bu kıyı oteline. Denizden çıkıp sırlısıklam. Su damlacıklarını saçta saçta uzanmış. Rüzgarda sarı tüyleri titreşiyor bacaklarının... Arada bir benimkilere değişiyor. Anlatıyor anlatıyor. Derken bir gemideyiz. Şezlonga uzanmışız. Ellerimizde buzlu viski bardakları. Düşlerde olmayacak şey var mı? Kıyıda gemiye atlırsın bir anda. Derken kocaman bir yataktasındır. Yanımda sarışın bir kadın, beyaz tenli, pembe dudaklı. Magda mıydı o? Yoksa sen miydin? Ya da bir başkası mı? On sekiz yaş günlerimden bir anı parçacığının dirilivermesi mi?”

Depresif Yazarın düş dünyasının zenginliği, bir bakıma depresif ruh aleminde kaçışıdır. “Bir uyku hapi, bir Mogadon aldım. Musluktan akan suyla içtim. Uyumak gerek. Karabasanları yenmek. Ya uyurken yaşamak o eski hayaletlerini? Ölmek, uyumak. Düşler ikinci yaşamdır. Öyle midir? Düşler yaşayamadığımız bir başka dünya mıdır? Kayıp gitmek bambaşka bir evrene.”

Çapkın Yazarın hayatına ergenlik yaşlarından itibaren çok sayıda kadın girmiştir. Bazen tek kadınla birlikteliğini sadık şekilde sürdürürken, bazı zamanlarda birden çok sayıda sevgilisi olmuştur. Akbal'ın ilişkilerinin sadece anlık heyecanlara istinaden ortaya çıkan fiziksel yaklaşımlar oldukları da görülmektedir. Esasen bu davranışlar, çapkın karakterinin tezahürüdür. “Menton'u anımsadım nedense. Bir edebiyat kongresindeydim. Yirmi yıl mı oldu, daha mı çok? Kıyıda bir oteldeydim. Bir Yunanlı yazar ve eşiyile dost olmuştum. Yazar çok yaşlıydı, eşi ise çok genç. Rıhtımdaki danslı gecelerde yanımdan ayrılmamıştı. Kocasıyla vals yapmış, adam yorulunca onu bir masaya oturtmuş, önüne bir şişe şarap koymuştu. Güzel Fransızcası vardı. Soydan Giritliymiş. Bir kez Türkiye'ye gelmiş. İzmir'i, Bursa'yı çok sevmiş. Yerel danslar oynanıyordu. Birlikte katıldık. Sonra döndük masamıza. Birer bardak şarap içtik. Aynı otelde kalıyormuşuz. Dönüşte kocası iyice sarhoşturdu. Koluna girip odasına kadar götürdüm. Oracıkta sızdı kaldı. Yeniden lobiye indik. Kumsal boyunca dolaştık. Elim sıkıyor, göğsüne bastırıyordu. İlık dudakları vardı. Öptükçe içime yaşam doluyordu. Adını bile bilmiyordum. O otuzunda bir kadın, ben kırk beşinde bir erkek! Gerisi kendiliğinden geliyor. Odama gelişi, soyunuşu, sonra sabaha karşı kalkıp odasına dönüşü. İşte bir serüven...” Yazarın evli olduğu dönemde

de apkınlıkları mevcuttur. “Oysa evli bir adamdım, iki ocuk sahibi...Sen genç bir kadındın, boşandı boşanacak. Başkaları olacaktı elbet. Olmasa şaşardım.”

Yalnızlık Düşünü Yazarın çocukluğundan itibaren kalabalık bir çevresi olmuştur. Komşular, arkadaşlar, okul arkadaşları, muhit değiştirme ve tüm tanıdık kadrosunun değişimi, yazarın hayatı için olağan durumlardır. Ancak, özellikle ileri yaşlarında Akbal, kendi kendine kalarak iç huzurunu bulmak, yaşamı kendi düşsel çerçevesi dahilinde betimleme yapmak isteğindedir. Kalabalık ortamlardan çekinmeye başlamış, insanların yalnızlığını bozmasından rahatsızlık duymuştur. “Otele yeni yolcular gelmiş. Uzaktan otobüsten inişlerini izledim. Ne kadar çok bavul, anta. Ne çok gülüşme, itişme, kakışma. Şimdi odalarına koşup hemen soyunup mayolarını giyerler, koşa koşa denize, kumsala inerler. Sırtüstü yatıp kuımlara kışlık kişiliklerinden koparlar...Yürümem de zorlaştı gibi.Merdivenlerden ağır ağır indim. Güneş tepede. Yakıcı. Ben de sahilde bir gölge bulup uzansam mı? Ama biri gelir sorar, biri gelir konuşmak ister. Şu güzel yalnızlığımı bozmasınlar.”

Bencil Akbal, yaşlandıkça bencilleştieğini düşünür. Başka hayatların hikayeleri artık kendisine etkileyici gelmiyor, zamanı kendisi için kullanmak istiyor. “yabancı yerlerden, insanlardan, olaylardan bana ne! Yaşlandıkça kişi daha mı bencil oluyor? Ölüme yaklaşmışlığın belirtisi mi? Ben gideceğim, geride kalanların yaşamayı niye beni ilgilendirsin?Dinler gibi yaptım, ama dinlemedim.”

Hoşgörülü Akbal, yaşı ilerledikçe eski zamanına nazaran daha hoşgörülü olmaya başlamıştır. “sonra alıştım. Hoşgörülü olmak gerekliydi. Hepimizin ayrı yaşamı vardı. Ayrı aşklar, sevişmeler yaşanacaktı, yaşanmıştı. Önemli olan beraberliğimizdi. Yaşamındaki erkekler zaman zaman birer hayalet gibi gelseler de elimle kovuyordum.”